

Branko Marcetic: Hur George H W Bush røjde vägen för trumpismen

Vicepresident George H W Bush besöker New Delhi 1984. / Flickr

[Ur [Jacobin magazine](#), 5 december 2018. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

George H W Bush är död, och det är också en period i den amerikanska politiska historien. Experter, nyhetsbyråer och politiska figurer har gjort rätt i att behandla Bush Sr:s – eller Poppy, som han kallades inom familjen – död med den betydelse den har. De råkar bara ha missförstått denna betydelse.

Bushs död är slutet för en efterkrigstidens speciella samsyn och en samling politiska antaganden som en stor del av etablissemangets fortfarande förgäves griper tag i, till och med när de tonar bort för att aldrig återvända. Nej, inte hövlighet, anständighet eller återhållsamhet, av vilka ingen någonsin har haft något verkligt fotfäste inom amerikansk politisk kultur, och vilka Bush själv bröt mot vid flera tillfällen. Istället utgör Bush ett band till en förfluten högerpolitik som är på väg att försvinna och som blomstrade under efterkrigsperioden och har varit utplånad sedan Reagans ”restaurering”.

Bush var många saker: en bortskämd rikemansson och hyllad stridspilot under Andra världskriget; ättling till det politiska etablissemanget på östkusten och oljeman från Texas; medhjälpare till Nixon och efterträdare till Reagan. Han var både medlem av den ”stora generation” som höll den politiska makten i ett strupgrepp tills just efter att hans presidentperiod tog slut, och den sista sucken i den lustiga, gammaldags, ”moderata” republikanism som var förhärskande under den kortlivade enigheten under New Deal och praktiskt taget raderades ut av hans företrädare.

Det republikanska partiets hårda högerflygel misstrodde Bush, men han antog ändå entusiastiskt delar av deras politiska program, inklusive en aggressiv utvidgning av USA:s makt utomlands och den moderna fängelsestatens rasistiska politik av ”lag och ordning”. Som sådan var Bush en central länk mellan konservatismen före och efter Reagan, en konservatism som senare fördes fram ännu mer aggressivt av hans son, och kulminerade i dagens historiskt radikala republikanska parti.

Bushs liv och karriär återspeglar också de strikta begränsningarna för gårdagens mytiska ”rimliga”, ”moderata” politik som dagens media och politiska elit trånar efter. Även om Bush hade ett pragmatiskt drag som gav en del värdefulla resultat, var hans beredvillighet att spela fult för att vinna, hans lagbryteri och senare mörkläggning av sina brott och hans nästan lättvindiga användning av krig som ett politiskt verktyg, dåliga omen för vad som komma skulle. Att det moderna demokratiska partiet under Clinton tog många av sina referenser från Bush bör göra oss tacksamma för dess nuvarande, om än smärtsamt långsamma, förvandling.

Ta den svåra vägen

Precis som hans senare politiska karriär, garanterades Bushs affärsframgångar av de förbindelser som hans förmögna, politiskt inflytelserika far, Prescott Bush, hade. Innan han ens hade flyttat till Texas hade Bush fått ett jobb ordnat hos IDECO, som tillverkade borrhutrustning och annan utrustning, via sin fars bästa vän och framtida namne till Bushs tredje son, ”farbror Neil” Mallon, som var ordförande i företagets moderbolag. Med hjälp av pengar som hans far, farbror och andra skaffade fram, startade Bush fem år senare Zapata Oil, vars framgång säkrades när hans far, som då var senator, ledde republikanerna när de slog tillbaka ett försök att göra havsbaserade resurser, inklusive olja, federala. Åtgärden skulle direkt ha kvävt Bushs företag.

Bushs affärskarriär kan ha gynnats av en annan politisk förbindelse: hans under lång tid förnekade ställning som CIA-agent. Rykten har sedan länge surrat om Bushs möjliga roll i CIA – Yale, hans alma mater, var på den tiden nära knutet till byrån – och de har föranletts av ett FBI-dokument som hittades av en slump, och som verkade namnge honom som agent. Även om CIA, som varken bekräftar eller förnekar sina agents identitet, hävdade att denne specielle man var en George *William* Bush – ett påstående som ihärdigt förnekades av samme man i ett edsvuret vittnesmål – finns andra ledtrådar: en av Bushs medarbetare i Zapata var en tidigare CIA-anställd, Thomas Devine; Zapata identifierades 1988 av investeringstidskriften *Barron* som ”en inköpsfront på deltid för CIA”; och flera tidigare CIA-tjänstemän berättade 1990-1991 för journalisten Anthony Kimery att Bush lät byrån använda Zapata som front för operationer i Kuba.

Barron har rapporterat att Bush, för att få ett fotfäste i Mexiko, där lagarna föreskrev att bara mexikanska medborgare kunde ha kontrakt för oljeborring, i hemlighet skapade ett till synes

mexikanskägt frontföretag för att dölja Zapatas involvering i landets oljemarknad. (För övrigt förstördes företagens akter i SEC [tillsynsmyndighet för handeln med värdepapper] för dessa år oavsiktligt strax efter att Bush blev vicepresident.) Att på så sätt undvika lagliga gränser blev snart ett kännetecken på Bushs politiska karriär.

1966 sålde Bush sina poster i Zapata och följde sin far till politiken. Trots sin härkomst visade sig demokratin vara en svår stötesten för Bushs uppstigande till makten. Antingen beroende på demokraternas dominans inom politiken i Texas, hans brist på karisma, eller troligast en kombination av båda, misslyckades Bush vid två tillfällen att erövra en plats i senaten, och satt istället två mandatperioder i kongressen. Bush skulle i själva verket upptäcka att valprocessen var en svår nöt att knäcka, och han vann bara ytterligare ett val på sitt eget namn.

Istället för ett stöd i en folklig bas, var Bushs politiska bana beroende av hans affärsförbindelser, speciellt inom oljebranschen, och deras användbarhet för republikanska penninginsamlingar. Trots väljarnas skenbara motvilja mot honom, säkerställdes Bushs politiska karriär tack vare hans bas av bidragsgivare, och allra viktigast tack vare Richard Nixon, som hela tiden befrämjade den unge Bushs karriär. ”Bush kommer att göra allt för vår sak”, sa han senare.

I kongressen var Bush en lojal tjänare åt oljeindustrin. Han utsågs av någon anledning som den första nyinvalda kongressledamoten på mer än 60 år att sitta med i Kongressens kommitté för nödvändiga tillgångar, där han, som *Times* uttryckte det, blev dess ”ledande oljeprotektionist”, särskilt i sitt häftiga försvar av industrins eftertraktade tillstånd för oljeförbrukning. I gengäld överöste industrin honom med stöd, besökte hans välgörenhetsmiddagar, inrättade en speciell fond för att stöda hans politiska karriär och utan framgång krävde att Nixon skulle göra honom till sin medkandidat 1968.

På den tiden var Bushs måttlighet mindre uttalad. Hans stöd till Vietnamkriget innebar att han ansågs vara en hög, och det sägs att Nixon inte använde honom för att han ville kandidera med en liberal. Bush ståtade med 79% stöd från högergruppen Americans for Constitutional Action, ”inte särskilt högt för en republikan från Texas”, konstaterade *Washington Post* 1968, men klart högre än vad hans mer återhållsamma offentliga bild antydde.

Bush uppvägde beundransvärda röster för lagstiftning om medborgerliga rättigheter, som Lagen om rättvist boende från 1968, med åtgärder som att, efter de landsomfattande upploppen som följde på mordet på Martin Luther King, lägga fram ett rasrelaterat kodifierat lagförslag om ”lag och ordning”. Lagförslaget skulle ha hindrat dömda upploppsmakare att få federala jobb. Tack vare hans besök i vad *Washington Post* kallade ”negerslum”, och hans vädjan till välbeställda, ekonomiskt konservativa förstadsbor, skilde pressen på denna ”moderna” sydstatsrepublikanism och ”primitiva” republikaner som segregationsanhängaren Strom Thurmond. Men det hindrade inte Bush från att angripa sin motståndare för dennes stöd till Lagen om medborgerliga rättigheter 1964, något han senare medgav att han hade gjort av enbart cyniska, valtekniska skäl. Det skulle inte bli den sista gången.

Nixon finansierade i hemlighet Bushs kampanj 1970, och gav Bush mer än 100.000 dollar (som han i slutändan inte yppade) som en del av ”Operation Townhouse”, en föregångare till Watergate där

Nixon försökte använda orapporterade donationer för att utöva utpressning mot kongressledamöter. Efter att Bush hade förlorat sitt andra senatsval 1970, utsågs han av Nixon till posten som FN-ambassadör. Bushs ämbets tid kännetecknades främst av hans ansträngningar att säkerställa representation i FN för Taiwan, även om han också kritiserade en resolution som uppmanade länder att inte hjälpa Israel att befästa kontrollen över ockuperade områden efter Sexdagarskriget, och som en av sina sista handlingar hjälpte till att få igenom att USA skulle ge mindre ekonomiska bidrag till FN.

Efter två år flyttade Nixon Bush från posten och utsåg honom till ordförande för republikanernas nationella kommitté (RNC). Bush ringde en annan ”Townhouse”-märkt republikansk kongressledamot och påstod ha bett honom att bränna register över de olagliga betalningarna. Efter denna korta stund av panik ombildade Bush snabbt RNC till en av Vita husets förlängda armar, där alla kandidater till höga federala jobb först skulle godkännas av organisationen.

Bushs år i RNC var något av en politisk prövning, där han gick på lina mellan sin lojalitet till Nixon – pressen kallade honom en av ”Nixons män” – och den allt större politiska belastning som Watergateskandalen var.

Privat försäkrade Bush Nixon att ”det här kommer att gå bra”. Offentligt var han lika lojal. Han bad enträget senaten att avsluta sina förhör, sa att han inte trodde på John Deans vittnesmål som hävdade att Nixon planerade en mörkläggning, försvarade Nixons vägran att lämna ut möjligen belastande band, varnade för att om Nixon ”jagades bort från sin befattning” så skulle det vara skadligt för den politiska stabiliteten, och vid ett tillfälle anklagade han senatens ledande Watergate-utredare för att ha spionerat på det republikanska partiet för Kennedys räkning.

Samtidigt som Bush så sent som i juni 1974 sa till pressen att han var ”orolig” över utskriften av Nixons band från Vita huset, ingrep RNC för Nixon och skickade ut tusentals brev som valde ut delar av utskriften som fick dem att se fördelaktiga ut för Nixon. Bush bröt ända till det bittra slutet aldrig offentligt med sin främste politiska beskyddare, men när Nixons ställning verkligen blev ohållbar skrev han ett brev till honom och uppmanade honom att avgå. Istället för att ge det direkt till Nixon överlämnade han det till Henry Kissinger för att han skulle skicka det vidare.

En missmodig Bush arbetade sedan som Fords CIA-chef, något som han betraktade som en dödsstöt för sin politiska karriär. Andra, som senator Frank Church (demokrat från Idaho), betraktade det som ett farligt avsteg från tidigare fall, och varnade för att Bush var ”alltför djupt indragen i partipolitiken och alltför sammanflätad med presidentens politiska öde för att kunna leda CIA”.

Bush tog över rodret för byrån under vad som kan kallas ”en besvärlig period” mitt under månader av kongressundersökningar av byråns verksamhet, under ledning av Church. Bush hävdade att offentliga avslöjanden skulle skada byrån. Bland annat, sa han, hade kongressundersökningarna ”ödelagt moralen hos den kanske finaste gruppen offentliga tjänstemän som landet haft”.

Bush visade sig vara en kompetent spionchef och blockerade ytterligare granskning av byrån. Han vägrade offentliggöra CIA:s budget, och när den kongresskvinna som hade ansvar för regeringens informationspolicy krävde en förlängning av anståndet att förstöra CIA-arkiv, ignorerade Bush kravet och fortsatte att förstöra byråns möjligen belastande arkiv (han informerade kongressen att

han skulle göra det, i öppenhetens intresse). När det kom fram att CIA i hemlighet hade anlitat journalister, avvisade Bush en begäran från senatens granskare om journalisternas namn och hävdade att han skulle avsluta programmet och vägrade kommentera det faktum att en tidigare CIA-rapport hade sagt att byrån skulle fortsätta att använda 25 icke namngivna deltidreportrar.

Under tiden fortsatte CIA under Bush med sina missöden utomlands. De gav tiotals miljoner dollar i pengar och vapen till antikommunistiska gerillarörelser som var allierade till apartheidregimen i Sydafrika och stred mot den marxistiska regeringen i Angola, en operation som kongressen senare sa nej till. De gav hjälp till diktatorer som Kongos president Mobutu, byråns medarbetare under operationen i Angola, och Panamas Manuel Noriega. När den nyliberala chilenske diktatorn Augusto Pinochet kokade ihop en plan att mörda en politisk motståndare på Washingtons gator, kom hans agenter till landet och utförde dådet mitt framför näsan på byrån, några kvarter från Dupont Circle i Washington, och mördade en amerikansk medborgare. Bushs CIA var märkligt obenägen att hjälpa de federala utredarna och frikände snabbt den chilenska regeringen, till och med när dokument senare antydde att de visste att Pinochet var ansvarig.

Bushs ämbetsperiod slutade med en sista skandal. När en grupp nykonservativa beslutade att CIA i slutet på 1976 på ett riskabelt sätt hade underskattat storleken på Sovjetunionens militärmakt, tillät Bush dem att på ett vildsint sätt motsäga CIA:s analys, och felaktigt hävda att Moskva stod på gränsen till att få överlägsenhet vad gällde atomvapen. De nykonservativa läckte sina påhittade rapporter till pressen och gav bränsle till att Pentagons vapenutgifter senare nådde en höjdpunkt och orsakade ett rabalder i byrån.

Med sitt förakt för kongressens kontroller och jämkande, hans uppenbara dubbelspel, att han förstörde bevis, och ledde en inhemsk terrorattack på amerikansk mark, föregrep Bushs ämbetsperiod på CIA inte bara hans senare skandaler, utan också hans sons misslyckanden och överdrifter. Men Bush hade förälskat sig i jobbet, och försökte utan framgång bli kvar på posten när Jimmy Carter tog över.

Urholkning av normerna

Carters beslut att inte behålla Bush frigjorde honom att återvända till den parlamentariska politiken. Bush ställde upp vid republikanernas nomineringar 1980 som ett Reagan-fientligt, återhållsamt alternativ till Reagans konservativa skogsbrand. I själva verket delade Bush många av Reagans politiska ståndpunkter, från balans i budgeten, minskade skatter och att avskaffa ”överregleringarna”, till att vara mot abort, vapenkontroll och högre miljönormer för kol.

”Kanske verkade det för vissa som om *alla* var återhållsamma jämfört med Ronald Reagan”, skrev *Philadelphia Inquirer* i januari 1980.

Efter att ha segrat vid valen i Iowa samma månad, besegrades Bush kort efteråt av Reagan vid primärval efter primärval, och de två gick samman. Efter att under primärvalen föraktfullt ha kallat Reagans skatteplan för ”voodoo-ekonomi” och stött Equal Rights Amendment och skolbussning, bytte Bush följaktligen uppfattningar.

Tjudrad till Reagan valdes Bush med överväldigande majoritet till vicepresident. Men det var inte

bara Reagans karisma. Kampanjen hade också genomfört en hemlig operation för att skaffa fram känsliga dokument från Carters kampanj, med hjälp från tidigare CIA-tjänstemän som var lojala mot Bush, något som återspeglar byråns starka stöd till Bush.

I viss mån blev Bushs vicepresidentskap en förlängning av hans tid vid CIA, och han och Reagan gosade med diverse antikommunistiska odjur, från de angolanska rebellerna till Indonesiens Suharto. Men det var Bushs stöd till bandet av mördare och våldtäktsmän som kallades de nicaraguanska Contras som nästan borrarade hans politiska framtid i sank och utvidgade gränserna för vad som ansågs vara acceptabelt för statsöverhuvud att göra.

Bush var nära inblandad i Reagans olagliga plan att i hemlighet hjälpa Contras. ”Jag är en av de få som känner till alla detaljer”, skrev han i november 1986. ”Det är en operation som har hållits mycket, mycket hemlig, och jag hoppas att den inte kommer att läcka ut.”

Den läckte givetvis ut. Bush använde metoder både från Nixons spelbok och sina egna tidigare duster med kongressen som CIA-chef och hindrade den följande undersökningen och arbetade för att dölja sitt brott, så att det inte skulle riskera hans presidentkampanj. Bush ljög för allmänheten, och sa till journalisten David Broder att han ”inte tillhörde kretsen”, och ignorerade den oberoende advokaten Lawrence Walshs upprepade begäran om hans dagböcker och andra dokument, och fick nästan sig själv åtalad. ”Jag skulle aldrig lämna ut sådana dokument och jag skulle inte behålla så detaljerade anteckningar”, skrev han skräckfylld när han såg en av sina medkonspiratörer lämna över 700 sidor anteckningar.

Utredarna fick inte hans dagböcker förrän i december 1992, i slutet av Bushs presidentperiod, alltmedan Bush ljög att han inte hade sett den ursprungliga begäran. Bush kallade åtalerna av sex anklagade i Iran-Contras-skandalen för ”kriminalisering av politiska skiljaktigheter”, och benådade allihop innan han lämnade ämbetet, och vidtog den aldrig tidigare skådade åtgärden att benåda en anklagad brottsling tolv dagar innan en rättegång där han själv skulle kallas in som vittne.

”Mörkläggningen av Iran-Contras är nu fullbordad”, sa Walsh till *Newsweek*.

Men den tidigare benådningen av Bushs tidigare chef (Nixon) av hans andra tidigare chef (Ford) hade redan vant allmänheten, och ännu viktigare pressen i Washington, vid tanken att höga ämbetsmän inte skulle drabbas av några konsekvenser när de bryter mot lagen. Pressen avfärdade till stor del Walsh, och en skribent vid *Washington Post* verkade håna hans ”otidsenliga plikt-känsla” och hans övertygelse att ”det var en allvarlig fråga – ett allvarligt brott – om medlemmar i verkställande organ ljuger inför kongressen och andra utredare”.

Mened och öppna lagbrott på högsta nivå är nu regelbundet en del av USA:s politiska kultur, och även om Bushs politiska karriär inte är den enda orsaken är det en viktig del av hans arv.

Att Bush neutraliserade frågan om Iran-Contras mot slutet av Reagans regering öppnade vägen för hans egen väg till presidentskapet. Vägen gick via ännu ett val – aldrig Bushs styrka – och Michael Dukakis, en teknokratisk liberal guvernör från Massachusetts, som efter första halvåret ledde med 17% över Bush.

Bush karvade ner den ledningen och övervann sina naturliga brister som politiker tack vare ett

skickligt kampanjteam. En av medlemmarna var en man som en demokratisk kongresskvinna hade kallat "Amerikas ondaste man", Lee Atwater, en rasistisk politisk konsult som Bush första gången hade stött på medan han ledde RNC. En annan var Fox News' framtida chef och Nixons tidigare kampanjrådgivare, Roger Ailes. Och det var inte bara Nixons grupp och kampanjtaktik som Bush fick. Som *Wall Street Journal* poängterade gav många av de som hade funnits på Nixons hemliga lista av bidragsgivare från företag nu mer än någonsin till Bushs kampanj.

Under Ailes' och Atwaters ledning drev Bush en av den moderna politiska historiens smutsigaste valkampanjer. Hans grupp förvandlade den okänt verbalt oduglige Bush till en varm familjemänniska, samtidigt som han angrep Dukakis om brännande frågor, i synnerhet brott. En annons visade fångar som gick ut och in genom en svängdörr. En annan var den ökända Willie Horton-annonsen, som var så rasistisk att till och med Roger Stone tyckte att den gick för långt. "Inga fler permissioner åt personer som våldtar, skövlar och plundrar!", mässade Bush under kampanjen, och gjorde att Hortons namn fanns på allas läppar, medan han ståtade med sina cowboystövlar ("Låt dom inte säga att jag inte är från Texas"). Samtidigt fick Dukakis ta itu med offentliga rykten från mystiska källor att han led av en psykisk sjukdom.

När Bush väl tillträdde så uppfyllde han sin aggressiva kampanj mot brott, och skisserade sin Strategi för nationell drogkontroll, och krävde hårdare straff för droglangare och "fler fängelser, fler domstolar, fler åklagare". Enligt Heritage Foundation var det "den största ökningen av polisiära resurser i landets historia". Drug Policy Alliance hävdar att talet "preciserade dåtidens irrationella drogpolitik med nolltolerans, som satte ideologi och politik framför vetenskap och hälsa". För att betona sitt tal fick Bush DEA att lura en 18-årig pojke att sälja droger i Lafayette Park, så att han i ett TV-tal kunde påstå att crack såldes på andra sidan gatan från Vita huset – ett brott för vilket pojken fick sitta i fängelse i 10 år.

Bush är berömd för sin pragmatism, och lät förvisso sunda förnuftet få en del segrar, inklusive att höja lyxskatter, skärpa normerna för luftföroreningar, höja minimilönen och skriva under både Lagen för amerikaner med handikapp och Lagen om medborgerliga rättigheter 1991. Men Bushs stöd till den sistnämnda kom först sedan han blivit förskräckt över David Dukes förvånansvärt framgångsrika kampanj i Louisiana, där den tidigare Klan-ledaren ställde upp som republikan. Ett år tidigare hade Bush lagt in sitt veto mot samma lag.

Enligt många förmenande gällde hans mest varaktiga inhemska arv Högsta domstolen, där han nominerade den oavsiktligt liberale David Souter, och, vilket är viktigare, den mycket unge och mycket konservative Clarence Thomas. När han valde den sistnämnde befordrade han inte bara ett framstående sexuellt rovdjur till landets högsta domstol, utan hjälpte också till att säkerställa att en mängd progressiva åtgärder skulle röstas ner under de kommande årtiondena, och hotade att upphäva en del av de bra åtgärder som Bush hade skrivit under.

Ironiskt nog var det hans utrikespolitik, det område där Bush idag tenderar att få mest beröm, som har visat sig vara den mest ödesdigra fläcken på hans arv. Som president fortsatte Bush den samsyn om Washingtons utrikespolitik som han hade förespråkade under sin tid med Reagan och Ford, nu delvis av personliga skäl: han hade under lång tid anklagats för att vara en "mes", inklusive mest känt på ett omslag på *Newsweek* 1987. Förolämpningen hade uppenbarligen sårat Bush, som flera år

senare fortfarande var rasande över den i inte en utan två självbiografier.

Bushs utrikespolitik verkade ämnad att driva ut dessa demoner. Efter att i flera år ha använt Panamas Manuel Noriega som en tillgång, invaderade Bush landet och avsatte diktatorn med en åtgärd som motiverades med behovet att, med hans nationella säkerhetsrådgivares ord, värja sig mot ”hela mesfaktorn”. Säkerhetsrådivaren erkände att invasionen inte var särskilt praktiskt förnuftig. De öronbedövande lovord som Bush fick för invasionen, och minnet av den som ett kort, finfint litet krig, döljer den förödelse det orsakade för vanliga invånare i Panama, vars bostadsområden slukades av flammor och vars lik begravdes i massgravar som dolde det exakta antalet offer.

Ett år senare överglänste Bush detta och angrep en annan allierad, denna gång diktatorn Saddam Hussein i Irak, med ännu mer skrämmande resultat. Kriget inleddes med ett krigsbrott – hundratals civila brändes till döds i ett skyddsrum – och slutade med att Bushs trupper hamrade på de flyende irakiska soldaterna med klusterbomber och andra vapen på den så kallade ”dödens huvudväg”, som lämnade efter sig förkolnade, nedsmälta skelett istället för människor. Bushs försvarsminister, Dick Cheney, kontrollerade strikt krigsrapporteringen, och försäkrade sig om att de bilder som skickades hem till amerikanerna var så sanerade som möjligt, precis på samma sätt som han skulle göra ett årtionde senare under Bushs son.

Bush hade skoningslöst jämfört Saddam med Hitler för att trumma ihop allmänhetens stöd till kriget, och hade också uppmuntrat shiiterna och kurderna i Irak att göra uppror. Men när de irakiska trupperna väl hade drivits bort från Kuwait var Bush inte längre så pigg på att ta sig an ”en diktatur och brutalitet som är naken och saknar motstycke på senare tid”, som han hade uttryckt det. Det uppror som han uppmuntrade till i Irak och sedan övergav slogs brutalt ner av Hussein.

Bush drev i alla fall en mer försonlig taktik mot Nordkorea, och drog under en diplomatisk offensiv tillbaka alla amerikanska taktiska kärnvapen från området. Men det var hans cyniska krig som skulle få det mest varaktiga efterverkningarna i Washingtons utrikespolitiska tänkande, speciellt som hans son förde ett ännu mer aggressivt, och ännu mer onödigt krig i Irak mer än ett decennium senare, med hjälp av många av de figurer som Bush först hade befordrat till berömdhet. Bush fick beröm för att han inte gjorde något provocerande när Sovjetunionen föll samman, men i det långa loppet placerade han relationerna mellan USA och Sovjet på dess nuvarande katastrofala bana genom att lova Gorbatsjov att Nato inte skulle utvidgas österut, trots att hans administration bakom scenen arbetade för att ”lämna dörren på glänt” för just detta, en handling som skulle hjälpa till att underblåsa den ryska nationalismen och gynna Vladimir Putins makttillträde.

Valet 1992 gjorde att Bush bara fick en presidentperiod, men hans arv levde vidare eftersom hans urvattnade Reaganpolitik i grund och botten blev det nya Demokratiska partiets politiska program. Bushs ”humanitära” krig och hans hot att förbigå kongressens godkännande av krigen, blev både Bill Clintons och Barack Obamas utrikespolitiska arbetsmetod, och utgör fortfarande partiets taktik, vilket syns i demokraternas orubbliga stöd till Trumps bombningar av Syrien i början av hans presidentskap. Clinton och demokraterna blev ännu mer entusiastiska att föra krig mot droger och brott än vad Bush hade varit, och slaktade socialhjälp och sociala utgifter i sin strävan efter en balanserad budget. Till sist avslutade Clinton och demokraterna Bushs arbete om Nafta, och ratificerade det slutligen 1993 och hjälpte till att skapa det missnöje i rostbältet som Trump skulle

använda för att komma till makten 2016. Det valet var inte så mycket en förlust för Bush politiska stil som att facklan lämnades vidare.

Hans arv levde också vidare i USA:s upprättande av kompisband till Saudiarabien, som Bush hade hjälpt till att stärka både som president och vicepresident, och som samma medieföretag som idag sörjer Bushs död, under de senaste veckorna har fördömt våldsamt nu när Trump försvarar dem. Bushs ovanliga och förbryllande närhet till regimen - och hans beslut att stationera trupper i landet under Gulfkriget – skulle hemsöka landet årtal senare när tusentals amerikaner den 11 september 2001 dödades av en grupp välfinansierade saudiska terrorister. Bushs nära vän, prins ”Bandar Bush”, pekades senare ut som finansiär till en del av terroristerna.

Trump före Trump

Som med till synes varenda både levande och död politiker utom Trump, verkar det finnas en sorts omätligt behov att suddas bort tidigare politiska ledares vassa kanter och visa upp en helt slät, steril och vilseledande bild av vem de är. Det är till hälften förhållande, till hälften mytskapande som motstånd.

Men varken hövlighet, anständighet eller återhållsamhet beskriver på ett riktigt sätt George H W Bushs meritlista. Bush ljög och trotsade under hela sin karriär på ett skamlöst sätt lagen. Han bytte åsikt när det passade honom och inlät sig på grovt, ibland rasistiskt, förtal av sina motståndare. Han startade motbjudande krig för politisk vinning och stödde entusiastiskt en del av världens värsta skurkar. Och hans karriär var ett mikrokosmos av en oroande sammansmältning mellan affärsintressen och samhällsservice, och möjligen den nationella säkerhetsstaten. Om Bush är en ”moderat” så beror det på att mycket av denna praxis sedan länge har inlemmats som en normal rutin för den politiska eliten.

Snarare var Bushs presidentperiod en viktig bro mellan Nixons New Deal-konservatism och det mer radikala republikanska partiet efter Reagan, som båda hade sina rötter i en ohämmad, militaristisk makt. Bushs rötter i efterkrigstidens republikanska etablissemang på östkusten hindrade honom från att helt och fullt föra fram Reagans program, en uppgift som skulle falla på hans son. Paradoxalt och tragiskt nog var det hans liberala motståndare som antog denna agenda som sin egen, en feberartad dröm som Demokratiska partiet först nu verkar vakna upp från.

Men om inget annat så har vi åtminstone en episod från *Simpsons*.